

(Final del cap. 1)

A banda i banda de la suposada porta d'entrada al catau de les meravelles s'havien disposat dos esquers infalibles, dos reclams perfectes, destinats a captivar els sentits més lligats amb la sensualitat de l'estómac, l'olfacte, l'oïda i sense oblidar, per descomptat, el gust. A la dreta, sempre segons el punt de vista del visitant, una flama vivaç feia crepitjar sense descans una gran paella de ferro, enfosquida per l'ús continuat, on se succeïen rosaris de minúscules explosions que, com el preludi de totes les meravelles que encara estaven per venir, convertien els insignificants grans de blat de moro en prodigioses papallones blanques i lleugeres que esclataven contra la tapa metàl·lica del recipient, espargint a la vegada un concert de percussió salvatge i l'aroma penetrant del cereal metamorfosejat i cobert amb la disfressa suculenta i abellidora de la sal marina. En el flanc esquerre, una dona grassoneta i somrient, empastifava pomes amb una substància apegalosa i vermella que semblava reflectir-se com en un mirall delator en la superfície brillant de les seves galtes enrojolades, com si es tractés de l'efecte produït per un capvespre carregat de presagis ventosos. El dolç i el salat, el ball fugaç de les coses desconegudes, la temptació servida a mida de tots els gustos, el ventall contraposat de sabors posat a l'abast de paladars poc habituats a la sofisticació, al luxe insòlit d'una oferta que, a tot i ser senzilla d'elaboració i corrent de matèria, en aquell territori perdut i presentat a la vista de gent poc acostumada a res que no fos treball, solitud i aïllament, es convertia en una cosa desusada, captivadora i gairebé impossible de rebutjar. I tancat al cor de tanta meravella, el presagi d'un canvi, d'una profecia destinada a alterar per a sempre la vida, cridada a marcar amb el signe dels elements més poderosos un ànima encara innocent, encara verge.

(Capítol 8, fragment)

Els dos cossos perden els ancoratges i s'aboquen a una maniobra de deriva absoluta, a una marea de cridòries impossibles, de baluerns definitius, de remors bavallosos, de súpliques quimèriques. Jacint, sentint com les mans d'Antonia abracen el seu penis fanàtic amb una fe i un fervor nascuts del més profund de les reverències ancestrals, es llança a la conquesta de les abruptes orografies de la dama i esquitxa les ondulacions de la seva parella amb els

grànuls vessats del seu desig voraç, amb les salives dels seus apetits incontenibles. Els seus dits corren, neden, volen, recorren deserts, grimpen pujols, capbussen mars. Pits turgents, borrisols eriçats, coves humitejades, el mapa dilatat d'un territori àvid de persuasions, la geografia alliberada d'una terra temerària, rebel i irreflexiva. S'embadaleix davant l'espectacle desvelat d'un cony negre, poderós i profund, un bosc caliginós i cresp que s'entén més enllà dels seus límits naturals, provocant una sensació de bèstia famolenta, disposada a engolir en la fondària de la seva intimitat tot vestigi de vida que gosés franquejar els seus llindars difusos.

El mascle, enverinat per la visió del paisatge nemorós que se li ofereix, cerca amb tot el fragor de la seva incandescència el turíbul fumejant de la femella i tot es converteix en un magma de noms sense història, en un cúmul d'històries sense nom, en un lloc pertorbat, ansiós i palpitant on teixir i desteixir els fils del tapís de la reverberació continuada dels cossos i del panteix pertinaç de les ments.

Els colors de l'espai se superposen, es gargotegen mentre els llenguatges convencionals es tornen pedra i es revelen inútils en l'estrèpit ensordidor de la guerra. La virilitat deslligada d'ell xipolleja a la desesperada en un pèlag d'humitats i es llança per fi, impacient i desafecte, a clavar-se en l'esquerda interminable que li espera amb un crepitari igni i afalagador, aconseguint la conjunció sense traves ni laberints de dues certeses singulars, de dos motins, de dues tribulacions irrefrenables llançades a l'abisme incert del gaudi.

Els malucs nus es converteixen durant uns minuts regirats en el receptacle de la desmesura, en la taula de la voracitat infinita, en el matràs alquímic on es barregen els fluids tintats de l'apetit carnal, on se succeeixen els envits rítmics i violents d'un combat d'esquerdes i prominències, d'una refrega repetida i alhora insòlita que es tanca amb l'esclat blanc i lluminós d'un orgasme simultani, devastador, d'un èxtasi convex que s'expandeix i allibera el seu sabor complex, fet de la conjunció de l'almesca, la canyella, els oceans, el cacau, la mandarina i el caramel, d'un clímax efervescent i loquaç que esquartera cossos, nega cervells i espanya sentiments.

Respiren profundament, com qui desitja robar tot rastre de vida al seu voltant, es miren en silenci amb aquesta barreja ambigua de culpabilitat i anhel que emergeix sempre després del pecat indefinible. Tot es detura durant uns

segons eterns, es donen l'esquena sense convenciment, ell pica un grill de mandarina i ella es vesteix i emprèn el camí de retorn a la cuina, com si el temps no hagués transcorregut, com si tot hagués estat un engany dels sentits i fos possible reprendre el rellotge de la vida en l'instant precís que ell va sentir el sabor del caramel en els seus llavis i ella la minúscula punxada de la torbació.